

Prædiken

2019.02.24. Seksagesima søndag

Kl. 10.30 i Klovvborg kirke, Kirsten Juul

Tekster: Esajas 55,6-11; 1. Kor. 1,18-25; Markus 4,1-20.

Det kan være nyttigt at slå op i sin ordbog, når man gerne vil vide et ords helt præcise betydning, ofte kan det fortælle noget grundlæggende om ordets betydning, hvis man søger efter dets rødder tilbage i historien. Sådan også med ordet tro. Jeg gætter på, at alle danskere vil sige, at ordet *tro* forstår de da godt, men jeg har alligevel tyet til ordbogen for at læse den præcise betydning af, hvad tro betyder. Og her står at læse, at den oldnordiske betydning for ordet *tro* er fast, stærk, tryk. Fast, stærk, tryk. Det er grundbetydningen i ordet tro. Tro betyder fast, stærk, tryk. Det er godt at have med sig i baghovedet, når vi hører lignelsen om sædemanden, der sår Ordet. Sædemanden er Jesus, der generøst strør om sig med sit ord uden bekymring for, at meget lander på ufrugtbar grund. Der er såsæd nok at tage af, og der er mere, hvor der kommer fra, nok til enhver grund skal få til overflod af ordet. Der spredes blandt tidsler, ud på vejen, på klippegrunden og noget falder i den gode jord. Ordet, som Jesus spreder, er givet til tro, og det modtages enten i tro eller til forkastelse. Der gives ikke nogen mellemvej. Nogle hører evangeliet, men den onde kommer hurtigt og tager troen bort, andre tager imod ordet, men trængsler i livet eller forfølgelse p.g.a. ordet får dem til at forkaste troen, og atter andre tager imod troen, men bekymringer eller livsnydelse eller rigdom kommer og indtager førstepladsen i deres liv, og så bærer troen ingen frugt. Men noget falder i god jord, og det vokser op og giver udbytte. Og så tilføjer Jesus: ”Den, der har øren at høre med, skal høre!”

Men hvad nu, hvis det er os, Jesus taler om, når han siger, at noget af såsæden falder på vejen eller på klippegrund? Hvad nu, hvis det er os, der gi’r dårligt udbytte af Guds generøse strøen om sig? Svaret er, at det altid er os. Vi er altid dem, der har ødslet Guds godhed bort, vi har altid tænkt på at gå vore egne veje. Ordet vil altid ramme os. Jesu forkyndelse vil altid tale til hver enkelt af os først og sidst. Så vi kan være helt sikre på, at vi alle har brug for Guds tilgivelse, - det er der det hele begynder.

Det ligger nok til os, at vi lige så gerne bekymrer os om alle dem, som ikke knytter til ved kirken. Men forkyndelsen og sæden sigter på hver enkelt af os, og så skal vi lade os ramme og indse, at det er mig, der har brug for Guds tilgivelse. Men det ligger ligesom i luften, hvis bare kristendommen og kirkens forkyndere ville sige noget andet - eller sige det på en anden måde, så kunne det være, at de andre kunne bruge

noget af det i sit liv. Eller så kunne det være, at det moderne menneske ville søge hen til kirken for at lytte. Men måske har alle det til fælles, at vi har svært ved at lade os noget sige? Måske bruger vi undskyldninger for at se i øjnene, hvor meget vi har brug for Guds tilgivelse i vores liv? Men gør vi os færdige med Guds stadige og stædige ord til os, så gør vi os færdige med selve livets kilde. Evangeliets anliggende er det ene fornødne: at vi hos Gud søger tilgivelse, nærhed og barmhjertighed. Evangeliet er jo Jesu tro på Gud. Sådant som ordbogen slog fast at grundbetydningen for ordet tro er: fast, stærk og tryk. Det er Jesu tro på Gud. At Gud er fast, stærk og tryk. Og Jesus spreder denne tro om sig: Her er Guds tilsagn om frelse fra synd og død, her er frisættelsen fra de ting i vores liv, som ødelægger glæden og fællesskabet med Gud og andre.

Vi er stadig fri til hver især at prøve at rette vores spørgsmål til Gud. Vi kan prøve at vende os i retning af Ham, - for Han har fortsat et anliggende med os, han har noget at sige os, når vi har mange spørgsmål. Men så kunne det ske, at vi ville blive bragt til tavshed. ”Den, som har øre at høre med, han skal høre!” Evangeliet står fast på sit. Fast, stærk og trykt. Hvis det moderne menneskes øre skal bestemme, hvad evangeliet skal sige, så ville det hurtigt ende med at blive et ekko af vores egne idéer og vores tids mest selvhævdende tanker.

Guds ord kalder os derimod til tro på Jesus. Det vil sige at sætte vi sætter vores liv ind på, at barmhjertighed, godhed, gavmildhed, ansvarsfuldhed og trofasthed er det, der bærer livet. Og over alt dette: troen på, at det er Guds kærlighed, som bærer os. Det er den kraft, der lader en lille kerne vokse og sætte mange fold i livet. Troen på, at Gud har skabt os mennesker sådan, at hans tilgivelse og skaberkraft stadig kan gøre sig gældende i vores liv og sind og sjæl. Den tro finder sin næring hos Gud selv. Jesu lignelse om sædemanden, der sår så mange gode kerner på ufrugtbar grund, den tjener også til, at vi ikke skal fortvivle over det i vores liv, som er endt med at være ufrugtbart og som rådner op. I stedet kan vi holde os til billedet af gavmildheden hos sædemanden. Han har også sået korn, der er faldet i god jord, og vi kan lade hans tillid til sit ord få lov at slå rod i vores hjerte.

Det handler om Guds usynlige virkelighed, som Helligånden giver kraft og virkning her i livet midt i blandt os. Vi kan vente os alt godt af Gud, det er det, som Jesus vil sige med sine ord. Det er det, som kaldes evangeliet, og som har noget at sige ethvert menneske: Hvor der er tvivl, eller fortvivlelse eller vantro, dér forkynder evangeliet tro og nåde. Nåden er den, at Jesus har bevæget sig ind i vores verden, og han har gået den vej, som fortabte mennesker har trådt, og på sin vej er han gået ind i fortabte menneskers huse, han har spist ved deres bord, han har inddraget dem i

fællesskabet med sig, han har gået ad vejene i Israel og rejst nedslåede mennesker op, lamme har han helbredt og kaldt ind til livet på ny. Kristne, der kun kunne holde til livet i troen, når livet gik godt, har han vist barmhjertighed og givet dem plads ved sit bord, hvor han deler ud af sit legeme og skænker af sit blod til tilgivelse og liv på ny.

Og han bliver ved med at kalde. Mennesker, som har ladet sig forblænde af verdens rigdom fortsætter han med at kalde på. Han fortsætter med at sprede sit ord om Guds tilgivelse til overflod. Meningen er, at vi skal høre det, og forstå hvor vi har livet og kærligheden fra. Og fortsat vende om fra vores egne stier og tage imod det, han rækker os, - for det er herfra, at livets dybeste og inderste hemmelighed får sin sande mening fra. I sin stadige forkyndelse af ordet om Guds tilgivelse, i sin stadige kalden os til dåben og ved at samle os omkring sit nadverbord, styrker han os og mætter os med Gudsrigets gaver, så vi fornyede på sjæl og ånd kan gå ud til vores hverdage på ny. Gud ske tak og lov og pris for hans herlighed, som han lader strømme ud til os, sætte frugt og vokse til liv og glæde midt ind i vores liv med Gud og hinanden.

Amen.